

Uit de Geschiedenis van het Focussen, deel 3.

Door Christine Langeveld.

Al eerder schreef ik over de ontdekking en ontwikkeling van het focussen in de jaren 60 en 70 van de 20e eeuw in de VS (Focuskrant 1), en over de begintijd van het focussen in Nederland in de jaren 80 (Focuskrant 2). Hieronder enkele grepen uit de verdere geschiedenis:

Tot eind jaren 70 verschijnen publicaties over focussen van Gene Gendlin en anderen uitsluitend in vaktijdschriften en -boeken, zo bijv. Jim Iberg's artikel 'Focusing' in Corsini's 'Handbook of Innovative Therapy' (1981). In 1978 verschijnt Gendlin's basisboek 'Focusing' in hardcover, in 1981 als paperback - dit laatste zal aanzienlijk bijdragen aan de verspreiding van het focussen in andere dan vakkringen.

Gendlin wordt her en der uitgenodigd, niet alleen in de VS, maar ook in Europa (Zürich, Leuven, Bonn, München) en Japan. Ook andere Amerikanen (Linda Olsen, Kathy McGuire en Zack Boukydis) reizen naar West-Europa (Duitsland, Zwitserland, België, Nederland, Engeland), meestal op uitnodiging van psychotherapeuten die nader kennis willen maken met deze nieuwe vorm van cliënt-gerichte therapie.

Intussen heeft Doralee Grindler op verzoek van Gendlin een Focusing Institute opgezet. Het instituut zetelt aanvankelijk in de werkkamer van Gene op de Universiteit van Chicago: de ene helft van de kamer is instituut, in de andere helft is Gene bezig met studenten. Alles gebeurt met groot enthousiasme op non-for-profit basis.

Doralee zet met Reva Bernstein een trainingsprogramma op: een reeks van 6 (later 10) weekenden per jaar. In 1980 gaat dat van start: Gendlin geeft onderricht en begeleidt deelnemers, met assistentie van Doralee, Reva, Mary McGuire, Bebe Simon en Ann Weiser; anderen als Jim Iberg en Elfie Hinterkopf zijn er nauw bij betrokken. Japanners komen zo'n weekend workshop op video opnemen.

Janet Klein volgt Doralee op. Als Mary McGuire twee jaar later aantreedt als directeur van The Focusing Institute, probeert ze het een zakelijker basis te geven; de nieuwe aanpak valt niet bij iedereen in goede aarde.

Ann Weiser, inmiddels naar Californië verhuisd, verdiept zich in het taalkundige aspect van wat de trainers doen; in 1983 geeft ze haar eerste workshop over 'begeleiden'. Een jaar later start ze de publicatie van The Focusing Connection, een Engelstalige nieuwsbrief die een bindend element gaat vormen voor focussers verspreid over Amerika en andere werelddelen.

In 1985 is de eerste 'weeklong intensive' o.l.v. Bala Jaison en Mary McGuire; het wordt zo'n groot succes dat er lange tijd jaarlijks twee à drie plaatsvinden met deelnemers uit veel verschillende landen. Onderwerpen als Focussen en Creativiteit, Innerlijke Criticus, Innerlijk Kind en Spiritualiteit krijgen er een plaats. Tot 1995 kan het certificaat Certified Focusing Trainer alleen daar behaald worden.

Nog altijd is er ieder jaar tenminste één weeklong, tegenwoordig in New York - en menige deelnemer aan zo'n week kijkt er met weemoed op terug: zoveel verbondenheid tussen mensen uit zo verschillende landen en culturen.

De eerste Internationale Conferentie is in 1989, in retraitehuis Villa Redeemer bij Chicago. In de hierop volgende jaren blijft Villa Redeemer de conferentie-plek, terwijl de organisatie van de conferentie door telkens een andere groep gebeurt (o.a. uit Canada, Californië).

In 1994 is de Conferentie voor de eerste keer buiten de VS, in Duitsland, georganiseerd door het Deutsches Ausbildungsinstitut für Focusing (DAF) en Focusing Zentrum Karlsruhe (FZK). Veel Amerikanen, m.n. Joodse deelnemers, komen voor het eerst na WOII naar Duitsland. De sfeer is open en respectvol; er is veel tijd en aandacht voor het oorlogsverleden,

de trauma's aan beide zijden, de schuldgevoelens, en daaronder als een brede stroom: een groot gevoel van verbondenheid, respect en ontroering.

Vanaf dat jaar wisselen de locaties: VS (o.a. Boston, Lake Geneva), Canada (Toronto), Ierland, Californië en nog drie keer Duitsland.

Meer boeken over focussen verschijnen: in 1985 Biospirituality door de paters Peter Campbell en Ed McMahon, met als ondertitel Focusing as a Way to Grow; in 1986 Gendlin's Let your Body Interpret your Dreams.

Intussen gaat niet alles van een leien dakje: in Europa, vooral in de Duitstalige landen, is de training dan al goed opgezet en grondig georganiseerd. Er ontstaan meningsverschillen o.a. over de rol van het Instituut en over de wenselijkheid van een algemeen-geldend trainingsprogramma. Ook ontbrandt er een felle discussie tussen de voor- en tegenstanders van 'Focusing Therapy'; de voorstanders hopen dat deze benaming hun een erkende plek in de gezondheidszorg zal geven. Gendlin echter wil niet dat focussen beschouwd gaat worden als (weer) een nieuwe, afzonderlijke richting in de psychotherapie. Bovendien wil hij elke schijn vermijden dat het instituut zou pretenderen op te leiden tot therapeut. Hij noemt zijn boek Focusing Oriented Psychotherapy (1996); daarin geeft hij duidelijk aan hoe *elke* vorm van psychotherapie verdiept en verrijkt kan worden door focussen. De aanduiding FOT (Focusing Oriented Therapist) is onlangs op grond hiervan ingevoerd.

Over deze en andere recente ontwikkelingen een volgende keer.